

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ, ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΑΙ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Δύο επιστολές, μερικά μηνύματα του Ερυθρού Σταυρού και δύο πολύ ενδιαφέρουσες καταθέσεις, από το Αρχείο του Δημήτρη Παπαδόπουλου, αποτελούν αυθεντικές μαρτυρίες των σκοτεινών εκείνων ημερών...

«Ονομάζομαι Αντώνης Θεοδούλου (Φουλή) Τσιέκκα. Γεννήθηκα στην Αχερίτου το 1952, 22 του Σεπτεμβρίου. Η μάνα μου είναι η Ελένη Αντωνίου από το χωριό Γαϊδουράς της Αμμοχώστου.

Το 1974 τον πικρό και μαύρο Ιούλη κατατάχτηκα ως έφεδρος στα τεθωρακισμένα στη Λευκωσία. Συμμετείχα στην αναχαίτηση των Τούρκων στην περιοχή Τράχωνα – Βορείου Πόλου, και η εκκενρωρία μάς βρήκε αντιμέτωπους με τον εχθρό στην περιοχή «PETZIS».

Η δεύτερη εισβολή στις 14 Αυγούστου πρωί-πρωί με βρήκε καθ' οδόν προς τη θέση μου καθότι βρισκόμουν με άδεια στο χωριό.

Μαζί με δυο άλλους χωριανούς τον Σωτήρη Σωτηρίου και τον Άντρο Χ" Παναή, στο δρόμο Λευκωσίας – Αμμοχώστου, στη Βιομηχανική Περιοχή Μιας Μηνιάς, λόγω καταιγιστικών πυρών από τουρκικά άρματα μάχης, και όλμων κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο, και ενσωματωθήκαμε με μια άλλη μονάδα πεζικού, όπου δυο-τρία αντιαεροπορικά και ελαφρά όπλα όλα κι όλα, αρχίσαμε να κτυπούμε ένα λόχο πεζικού που ακολουθούσε τα τανκς.

Ήταν 8, το πρωί, και σε λίγη ώρα κυκλωμένοι από τανκς και πεζικό, κρυφτήκαμε σε στίβες από ξύλα με την ελπίδα πως μόλις νυκτώσει θα μπορούσαμε να φύγουμε.

Τελικά γύρω στις 6 το απόγευμα μας αντιλήφθηκαν και κάνοντας κυκλωτική κίνηση, με πυκνά πυρά μας καθήλωσαν, και παραδοθήκαμε. Αφού μας πήραν χρυσούς σταυρούς, καδένες, λεφτά, οπλίζοντας θα μας σκότωναν, αν μια φωνή του αξιωματικού την τελευταία στιγμή δεν τους σταματούσε.

Με δεμένα χέρια και μάτια μας φόρτωσαν σε λίγο σε στρατιωτικά φορτηγά και μας μετέφεραν στην κατεχόμενη σήμερα Λευκωσία. Αφού μας έκλεισαν δυο-δυο σε ένα κελί, ένας φρουρός τουρκοκύπριος αστυνομικός, άνοιξε το μικρό παραθυράκι και μας ρώτησε από πού είμαστε. Ο συγκρατούμενός μου ο Ηράκλης Καδής από τη Λεμεσό, συστήθηκε πρώτος και ζήτησε λίγο νερό. Μας έδωσε σε ένα τσίγγινο ποτήρι από λίγο νερό και όταν του είπα εγώ, ότι είμαι από την Αχερίτου, ταραχτηκε και με ρώτησε τι κάνει ο Αρτζιάκκης ήταν δεσμοφύλακας στις κεντρικές φυλακές τα χρόνια της Αγγλοκρατίας και γνώρισε τον Αρτζιάκκη που ήταν φυλακή.

Σε μια εβδομάδα, από εκεί σε ένα πολεμικό πλοίο, δεμένους χέρια, μάτια, μας μεταφέρουν στην Τουρκία, όπου δεν θα ξεχάσω ποτέ, το φανατισμό και το μίσος του όχλου από το λιμάνι της Μερσίνας ως τις φυλακές των Αδάνων σε όλο το δρόμο, έριχναν πέτρες, τρυπούσαν τα σκέπαστρα των στρατιωτικών αυτοκινήτων με σίδερα και ό,τι άλλο κρατούσαν, έβριζαν και με νοήματα μας απειλούσαν να μας σφάζουν.

Φθάνοντας στις φυλακές μας περίμεναν σαν τα κοράκια στρατιώτες με ξύλα, ζώνες και σίδερα, και εκεί είπα μέσα μου ότι ήταν το τέλος μας.

Με κραυγές πόνου, ματωμένοι, διψασμένοι και πεινασμένοι περάσαμε την είσοδο και σε θαλάμους με ξύλινα στρώματα χωρίς κρεβάτια 50 σε κάθε ένα με αμυδρό φως, σαν να μας ήρθε δώρο εξ ουρανού μια βρύση που έτρεχε νερό κρύο και μπόλικο να πλύνουμε τις πληγές μας και να πιούμε μετά από 14 ώρες δίψας στο πλοίο και στο δρόμο για τις φυλακές.

Η αγωνία μας τι γίνεται στην Κύπρο, μέχρι πού σταμάτησαν αν σταμάτησαν οι Τούρκοι, οι δικοί μας, γονείς, αδέρφια, συγγενείς, φίλοι τι γίνονται, ήταν πιο μεγάλη πληγή πιο καυτή από όσες είχαμε στο σώμα και στα πόδια, στα χέρια που απο το δέσιμο με λεπτό σύρμα τόσο σφιχτά πρήστηκαν μέχρι σημείου που το πρωί στην συγκέντρωση που έκαναν στην αυλή των φυλακών, να μας μετρήσουν να μας πάρουν δαχτυλικά αποτυπώματα σαν κοινούς εγκληματίες, μας έκαναν αντισηπτικό εμβόλιο φανερά ανήσυχοι.

Ο δεκαοκτάχρονος διάκονος της Μιας Μηλιάς Θεόκλητος χωρίς ράσο, με γένια και μαλιά σε κακά χάλια, μας έδινε κουράγιο και δεν θα ξεχάσω ποτέ το διοικητή της Φυλακής, ένα Τούρκο ταγματάρχη να του φέρνει σε λίγη ώρα το λασπωμένο του ράσο, να του το δίνει με σεβασμό, και ύψος απολογητικό.

Του επέτρεψε μέσω διερμηνέα – Τούρκου Ελληνομαθή – να μας μιλήσει πάνω σε ένα τραπέζι και αν ήθελε να τελέσει κάποια λειτουργία χριστιανική όπως αυτός νόμιζε και διέταξε τους φρουρούς να φύγουν και να μας αφήσουν μόνους στην αυλή.

Σχεδόν κάθε δυο-τρεις νύκτες καταλαβαίναμε ότι έφερναν από την Κύπρο και άλλους δικούς μας. Αυτό με ανησυχούσε πολύ γιατί ενώ οι φρουροί – κάποιοι που μιλούσαν – μας έλεγαν ότι ο πόλεμος σταμάτησε περί τό τέλος Αυγούστου, ήταν ήδη 3-4 του Σεπτεμβρίου, και η αεροπορική Βάση των Αδάνων κοντά στες φυλακές ήταν συνεχώς επί ποδός με πτήσεις νύκτα μέρα.

Ένα πρωί μας έδωσαν από ένα σακκούλι με λίγο ψωμί, λίγες ελιές και αφού μας έβαλαν σε μεγάλα λεωφορεία μας μεταφέρουν από τα Άδανα στην Αμάσεια. Στο δρομολόγιο, από όπου περνούσαμε, η ίδια υποδοχή όπως στο λιμάνι της Μερσίνας. Φανατισμένο πλήθος, με άγριες διαθέσεις, ιδιαίτερα στην πόλη ΤΤΟΚΑΤ ανάγκασαν τους στρατιώτες φρουρούς – τέσσερις σε κάθε λεωφορείο – να ρίξουν πυροβολισμούς στον αέρα, να αφήσουν τα λεωφορεία να περάσουν.

Έντεκα του Σεπτεμβρίου μέρα των γενεθλίων του μικρού μου αδελφού Ανδρέα που

«Είμαι ο Αντώνης Χ" Θεοδούλου από την Αχερίτου. Είμαι 23 χρόνων.

Στις 20 του Ιούλη 1974 μας κάλεσαν στην Εθνική Φρουρά λόγω της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο.

Υπηρετούσα στη 32η μοίρα καταδρομών και παρουσιάστηκα στην Αθαλάσση στην 34η μοίρα Εφεδρίας.

Μετά τους βομβαρδισμούς του Ψυχιατρείου μας μετάφεραν στο Πάνω Δίκωμο με σκοπό να καταλάβουμε την Αγύρτα. Όλες οι άλλες μοίρες απέτυχαν να καταλάβουν τα διάφορα υψώματα. Δεχθήκαμε εμείς επίθεση στις 22/8/74 και υποχωρήσαμε προς το Συχαρί.

Έληξε ο Α' γύρος και με μετάθεσαν στην 32η μοίρα που είχε έδρα την Τύμπου.

Στις 8 Αυγούστου 1974 μας μετάφεραν στον Άγιο Επίκτητο, για να αλλάξουμε την 34η μοίρα. (Μια μοίρα αποτελείτο από διακόσιους πενήντα περίπου καταδρομείς).

Το Σάββατο στις 10 Αυγούστου κάμαμε μια μάχη με τους Τούρκους στον Άγιο Επίκτητο. Κάμαμε υφανπαγή σκοπού και κτυπήσαμε δύο φυλάκια με αντιαρματικά. Πιστεύουμε πως οι εχθροί θα είχαν περίπου δέκα θύματα.

Στις 14/8/74 η ώρα 4.27 π.μ. δεχθήκαμε τις πρώτες βολές από τα πλοία. Εγώ ήμουν Αγγελιαφόρος του Διοικητή κ. Βέλγη Νικολάου, Ταγματάρχη και μέχρι τις 9.00 π.μ. είχαμε δύο τραυματίες.

Η ώρα 9.30 π.μ. πήραμε σήμα αποχώρησης από το 9ο Τακτικό Συγκρότημα, διότι έσπασε η γραμμή Μιας Μηνιάς και υπήρχε κίνδυνος να εγκλωβιστούμε.

Επήρα διαταγή να ειδοποιήσω τις διμοιρίες για αποχώρηση. Αφού άρχισαν να αποχωρούν, αποχώρησα κι εγώ με τους τελευταίους. Τόπος συγκέντρωσης ορίσθηκε η Χαλεύκα.

Κατόπιν πορείας δώδεκα ωρών αντιληφθήκαμε ότι είχαμε αποκοπεί από τη μονάδα μας. Στην αρχή είμαστε είκοσι πέντε, ύστερα από τρεις-τέσσερις μέρες γίναμε σαρανταπέντε.

Πήγαμε στη Χαλεύκα, δε βρήκαμε τη μονάδα και μετά πήγαμε στον Άγιο Αμβρόσιο. Διανυκτερεύσαμε στον Άγιο Αμβρόσιο και με τρακτέρ και καρότσες κινηθήκαμε προς το Δαυλό με προοπτική να διαφύγουμε μέσω Τρικώμου. Το ραδιόφωνο μετέδιδε πως οι Τούρκοι βρίσκονται μέχρι το Τζιάος.

Στο Δαυλό βρήκαμε όλους τους κατοίκους μέσα στο χωριό. Μας πληροφόρησαν πως οι Τούρκοι απέκοψαν όλους τους δρόμους και δε θα μπορούσαμε να φύγουμε.

Ξεκινήσαμε και πήγαμε στα Άρδανα. Βρήκαμε τον Κοινοτάρχη για να μας δώσει πληροφορίες. Δεν ήξερε τίποτε εκτός από τις πληροφορίες του ραδιοφώνου.

Πήγαμε πίσω και διανυκτερεύσαμε στην Καντάρα. Αποφασίσαμε την άλλη μέρα να πάμε στην Ακανθού, γιατί μάθαμε πως εκεί είχε στρατιώτες. Πήγαμε με προοπτική να βρούμε κανένα λοχαγό, για να μας οδηγήσει τι να κάνουμε. Πήγαμε μέχρι το Φλαμούδι και πράγματι συναντήσαμε είκοσι στρατιώτες της μοίρας μας που ερχόντουσαν από την Ακανθού. Μας πληροφόρησαν πως δοκίμασαν να περάσουν μέσω Λευκονοίκου και δέχτηκαν πυρά από τον εχθρό.

Ξεκινήσαμε και οι σαρανταπέντε και ξαναπήγαμε στα Άρδανα, αφήσαμε τα τρακτέρ έξω από το χωριό και εγώ μαζί με τρεις ανθυπολοχαγούς πήγαμε να συναντήσουμε ξανά τον Κοινοτάρχη Αρδάνων. Ήταν Παρασκευή 16/8/1974.

Στην πλατεία του χωριού συναντήσαμε τουρκοκύπριους που μάζευαν τους λιγοστούς κατοίκους που έμειναν, κυρίως γέροντες. Στραφήκαμε αμέσως πίσω, ειδοποιήσαμε τους υπόλοιπους και φύγαμε πεζοί όλοι προς μια χαράδρα ανατολικά των Αρδάνων. Τη νύχτα αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε πεζοί, φτάσαμε κάπου μεταξύ Τρίκωμου και Σύγκρασης. Εκεί έχει ένα ύψωμα, όπου είχε Τούρκους φρουρούς. Ακούσαμε κουβέντες και αναγκαστήκαμε να στραφούμε πίσω και μείναμε κάτω από το υδραγωγείο του Άη-Λια. Προσπαθήσαμε και την επόμενη νύχτα, αλλά χάσαμε τον προσανατολισμό μας και καταλήξαμε στο ίδιο ύψωμα που πήγαμε την προηγούμενη νύχτα.

Μετά απ' αυτό αποφασίσαμε να χωρίσουμε σε μικρότερες ομάδες για να μπορούμε ευκολότερα να κινούμαστε.

Η Α' ομάδα ήταν πέντε άτομα. Σ' αυτήν ήμουν κι εγώ. Οι άλλοι τέσσερις ήταν ο Καϊτάνης Σωτήρης, ανθυπολοχαγός από το Πατρίκι, ο δεκανέας Δημητρίου Αβραάμ από το Λιοπέτρι, Κωνσταντίνου Αυγουστής από το Μονιάτη και ο Φίλιππος Γρίβας από το Σπαθαρικό.

Οι υπόλοιποι σαράντα μεταξύ των οποίων και ο συγχωριανός μου Αυξεντίου Κώστας ξεκίνησαν προς το Δαυλό για να διασκορπιστούν έπειτα σε διάφορα μέρη σε μικρότερες ομάδες. Χωρίσαμε στις 18/8/1974.

Εμείς μείναμε πέντε μέρες στον Άη-Λια γιατί τη νύχτα είχε κινήσεις Τούρκων και φωτοβολίδες. Τρώγαμε ό,τι βρίσκαμε στα λεηλατημένα σπίτια. Μείναμε μέχρι τις 24/8/1974. Μετά πήγαμε στο Τρίκωμο. Εκεί μείναμε δύο μέρες σ' ένα περιβόλι. Στις 26/8/1974 φτάσαμε έξω από το Σπαθαρικό. Εκεί υπήρχε στρατόπεδο Τούρκων που δυσκόλεψε πολύ τη διακίνησή μας.

Όλη την ημέρα κρυβόμαστε μέσα στις θημωνιές και τρώγαμε καρπούζια και πεπόνια που βρίσκαμε το βράδυ.

Την 1/9/1974 φύγαμε από το Αρναδί και φτάσαμε στα Λιμνιά. Εκεί είχε ένα χοιροστάσιο. Είχε επίσης και μποσάνι δίπλα, οπότε κρυβόμαστε μέσα στις θημωνιές κοντά στο χοιροστάσιο και τρώγαμε από το μποσάνι. Εκεί μείναμε μέχρι τις 4/9/1974.

Φτάσαμε ύστερα σιγά-σιγά μεταξύ Στύλλων και νέου δρόμου Αμμοχώστου – Λευκωσίας. Κρυφτήκαμε πάλι σε θημωνιές. Στις 5.9.1974, ξημερώματα Παρασκευής 6/9/74, διασταυρώσαμε τον κύριο δρόμο και φτάσαμε στην Αχερίτου, το χωριό μου.

Μόλις είδα σβηστά τα φώτα και ησυχία στο χωριό αντιλήφθηκα πως βρισκόταν το χωριό μου στα χέρια των Τούρκων. Φύγαμε κρυφά-κρυφά προς τις Βρετανικές Βάσεις στο 4 μίλι. Φτάσαμε στο περιβόλι του ξαδέλφου μου του Παράσχου στις 6/9/74 η ώρα 2.30 το πρωί. Εκεί φάγαμε, ξεκουραστήκαμε και μάθαμε απ' αυτόν για την τύχη των συγγενών μας.

Σημείωση: Προτού χωρίσουμε από τους άλλους, τους υποσχεθήκαμε, πως, αν κατορθώναμε να φτάσουμε ασφαλείς στον προορισμό μας, θα τους ειδοποιούσαμε μέσω ραδιοφώνου ότι πετύχαμε, για να κάνουν και κείνοι περίπου το ίδιο.

Εξ' όσων έμαθα κατάφεραν ακόμα έξι να περάσουν στις ελεύθερες περιοχές. Πέντε άλλοι συνελήφθησαν μέσα στις θημωνιές στον Άγιο Σέργιο και αφέθησαν ελεύθεροι αργότερα ως αιχμάλωτοι. Συνελήφθησαν άλλοι δεκατρείς στο Δαυλό και αφέθησαν και αυτοί ελεύθεροι ως αιχμάλωτοι. Άλλοι τέσσερις/πέντε στο Φλαμούδι και απελύθησαν.

Αγνοείται η τύχη των υπόλοιπων μέχρι σήμερα. Μεταξύ των αγνοουμένων είναι και ο συγχωριανός και φίλος μου Αυξεντίου Κώστας της κλάσεως 1956.»

Αντώνης Χ" Θεοδούλου
(υπογραφή)
4/3/1976

Η συνέντευξη δόθηκε από τον Αντώνη Χ" Θεοδούλου στο δάσκαλο Δημήτρη Παπαδόπουλο στις 4/3/1976 στο Συνοικισμό Βρυσούλων.

ENCLOSURE CIVILIAN. 496

INTERNATIONAL COMMITTEE OF THE RED CROSS
TRACING AGENCY
NICOSIA

MESSAGE FORM

ΑΠΟΣΤΟΛΕΥΣ — SENDER — GONDEREN

Επώνυμο — Surname — Βαλέ Απ — ΑΝΔΡΕΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Όνομα — Name — Απ — ΑΝΔΡΕΙΚΗ
Οδός — Street — Σόλων
id. ή Χωριό — Town or Village — Σόλων near Kato ΒΡΥΣΟΥΛΛΕΙ
Επαρχία — District — Κάτο ΠΑΝΑΓΟΥΣΤΑ
Μηνύμα — Message — Μεσα
(Όσοι χαρακ. του 25 λέξεων αποστέλλονται μία μέρα) — (Not over 25 words, forty
four only) — (25 λέξεων του 25 λέξεων αποστέλλονται μία μέρα)

Πήραμε το μήνιμα εσείς. Παράλαμε
το μηνύμα. Είμαστε όλοι καλά.
Παραλάβαμε τα απομνημόνια ενόβλια.
Και παραλάβαμε.

Ημερομηνία — Date — Τηλ. 2 10, 74
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΟΠΙΣΘΕΝ — REPLY OVERLEAF — ΕΞΕΛΑΒΕ ΑΡΧΗ ΣΑΗΤΕΔΕ

ΠΑΡΑΛΗΠΤΗΣ — RECEIVER — ALAN

Επώνυμο — Surname — Βαλέ Απ — ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ
Όνομα — Name — Απ — ΛΟΥΚΙΑ
Οδός — Street — Σόλων
id. ή Χωριό — Town or Village — Σόλων near Kato ΡΙΖΟΚΑΡΡΑΣΟ
Επαρχία — District — Κάτο ΠΑΝΑΓΟΥΣΤΑ
Εάν δεν παραλάβει, παραστέλλεται στον επόμενο σταθμό — If undelivered,
please return to Red Cross — Εξέρ: συλλογισμένης, Λόγος Κόσμος λέει κώδικα

Η επικοινωνία με τους εγκλωβισμένους γινόταν μέσω του Ερυθρού Σταυρού - Φωτοτυπία μηνύματος με ημερομηνία 2/10/1974

Ακολουθεί επιστολή της κ. Βαρβάρας Λυσσαρίδη προς Δημήτρη Παπαδόπουλο, για την επίσκεψη της κ. Μαργαρίτας Παπανδρέου, συζύγου του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ, για τη φιλοξενία της μαθήτριάς του Γυμνασίου, Μαρίας Μοσφίλη, στο σπίτι τους στην Αθήνα, για συνέχιση των σπουδών της.

Τον παρακαλεί να διευθετήσει συνάντηση στη διάρκεια της επίσκεψής της στην Κύπρο μετά τις 5 Αυγούστου 1975.

Telephone: 74516
72428

Cables: EDEK Cyprus

THE EDEK SOCIALIST PARTY OF CYPRUS

23 Constantine Paleologou Ave.
Nicosia, Cyprus

Saturday, July 26, 1975

Mr. Demetrius Papadopoulos, teacher
Elementary School
Vrisoulles Refugee Camp
Larnaca, Cyprus

Dear Mr. Papadopoulos,

Mrs. Margaret Papandreu, the wife of the PASOK leader, Mr. Andreas Papandreu, has just written to me regarding her offer of hospitality in Athens to one of the secondary school-age girls at Vrisoulles. The girl's name is Maria Mosfili, who is now working at her uncle's restaurant. I believe that you know the case.

Mrs. Papandreu asked me to tell you that she will be in Cyprus for a few days from August 5 and would like to see Maria Mosfili to discuss the plans. It seems that Maria has lost her third year of gymnasium because there is no secondary school in the area and Mrs. Papandreu has asked her to come and live in their house in Athens and attend school there. Maria's family have agreed, it seems, and Mrs. Papandreu would like to finalise things during her visit here.

Mrs. Papandreu writes to say that Maria must have with her some record or indication that she has completed her second year of gymnasium, for example, so that it may be given to the Athens school.

Could you please inform Maria of Mrs. Papandreu's forthcoming visit to Cyprus and that she would like to see her. My telephone number in Nicosia is 74516. Could you please contact me on this case.

Best regards,

Barbara Lyssarides
Barbara Lyssarides
International Sec.

Σε μια συναισθηματική έκρηξη ο καθηγητής WILLIAM ΜΑΥΡΙΔΗΣ στο Πανεπιστήμιο του ΑΚΡΟΝ στο Οχάιο των Ηνωμένων Πολιτειών γράφει στους πρόσφυγές μας στις 3.3.1976.

«Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές της Κύπρου.

Θα ξανασυναντηθούμε όταν η Κύπρος γίνει ελεύθερη. Η υπόθεσή της είναι ορθή και δίκαιη. Κύπρος, δεν είσαι η αιτία για ό,τι συνέβηκε. Είσαστε τα θύματα αυτών που παίζουν ένα πιο μεγάλο παιχνίδι.

Δεν σας ξεχνούμε – δεν θα σας ξεχάσουμε, κι εμείς, σε όλο τον κόσμο, θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε παρά το πλευρό σας, με οποιοδήποτε τρόπο μπορούμε.

Να έχετε θάρρος και υπομονή, για λίγο ακόμα.

3 MARCH 1976
 Dear Brothers and Sisters of Cyprus
 We will meet again when Cyprus is Free - Her cause is just - Her cause is Right - And Cyprus, you are not the cause of what has happened - You are the VICTIMS of those who play a bigger game -
 You are not forgotten - You will ~~not~~ be forgotten - And we, all over the world, will continue to fight by your side in whatever ways we can.
 Have courage - and patience for just a little while longer -
 ΖΗΤΟ Ο ΚΥΠΡΟΣ
 ΖΗΤΟ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ
 ΜΕ ΑΓΑΠΙ,
 WILLIAM MAVRIDES
 ASSISTANT PROFESSOR
 UNIVERSITY of AKRON
 AKRON, OHIO 44325
 U.S.A.

ΖΗΤΟ Ο ΚΥΠΡΟΣ ΖΗΤΟ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΜΕ ΑΓΑΠΙ,
 William Mavrides
 Assistant Professor
 University of Akron
 AKRON, OHIO 44325
 U.S.A.»